

24 Ιανουαρίου, 1992

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΗΣ MAREWAVE SHIPPING & TRADING COMPANY LIMITED ΓΥ ΑΔΕΙΑ ΑΙΤΗΣΗΣ ΓΙΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑ CERTIORARI ΚΑΙ PROHIBITION.

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΣΩΡΙΝΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΟ ΕΚΔΟΘΕΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΑΓΩΓΗ ΑΡ. 11814/91 ΗΜΕΡ. 30.12.1991.

(Αίτηση Αρ. 6/92).

Προλογιστικά διατάγματα — Αίτηση για παραχώρηση άδειας για καταχώρηση αίτησης για έκδοση διαταγμάτων certiorari και prohibition εναντίον απόφασης δικαστή του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας με την οποία εκδόθηκε προσωρινό διάταγμα σε βάρος της αιτήτριας — Κατά πόσο υπήρχε εκ πρώτης όψεως υπόθεση ή συζητήσιμο θέμα, και κατά πόσο προσφερόταν άλλο ένδικο μέσο για θεραπεία. 5

Σε αγωγή εναντίον της αιτήτριας ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας εκδόθηκε μετά από μονομερή αίτηση παρεμπόδιον διάταγμα με το οποίο εμποδιζόταν η αιτήτρια ή οι αξιωματούχοι της από του να συγκροτήσουν την ετήσια γενική συνέλευση της ή οποιαδήποτε άλλη ετήσια γενική συνέλευση ή να αλλοιώσουν το διαχειριστικό status quo αυτής. Το διάταγμα ορίστηκε επιστραπτέο σε συγκεκριμένη ημερομηνία κατά την οποία η αιτήτρια εμφανίσθηκε και υπέβαλε ένσταση. Την παραμονή της πιο πάνω ημερομηνίας υποβλήθηκε η παρούσα αίτηση, στην οποία αναφερόταν ότι το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας εσφαλμένα είχε δεχθεί ότι συνέτρεχαν τα κριτήρια του άρθρου 32 του περί Δικαστηρίου Νόμου για την έκδοση του προσωρινού διατάγματος και ότι ο Δικαστής είχε λανθασμένα ασκήσει την διακριτική του εξουσία. 10 15 20

Αποφασίσθηκε ότι:

Ο σκοπός των διαταγμάτων certiorari δεν είναι ο έλεγχος της ορθότητας μιας δικαστικής απόφασης, αλλά ο έλεγχος της νομιμότητάς της. Εφόσον στην παρούσα υπόθεση δεν εγείροταν θέμα δικαιοδοσίας, αλλά ουσιαστικά θέμα ορθότητας ή μη της απόφασης, δεν είχε αποδειχθεί εκ πρώτης όψεως υπόθεσης ή συζητήσιμο θέμα για την παραχώρηση της αιτούμενης άδειας. Πέραν τούτου η αιτήτρια είχε άλλο ένδικο μέσο για θεραπεία, δηλ. διαδικασία έφεσης κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου. 25 30

Η αίτηση απορρίφθηκε.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

The Attorney-General v. Christou (1962) CLR 129

Rex v. Northumberland Compensation Appeal Tribunal Ex parte Shaw [1952] 1 K.B. 338 (C.A.)

5 *Graham Hartman*, Αίτηση 112/90, 19.7.90

Chr. Karacolis Developments Ltd, Αίτηση 149/90, 28.11.90

In Re Aeropoulos (1988) 1 CLR 302

Αφρικόνα Διοκοθήκη Λτδ, (1991) 1 Α.Α.Δ. 901

Ανόμιου, (1991) 1 Α.Α.Δ. 41.

10 Αίτηση.

Αίτηση για άδεια του Δικαστηρίου για την καταχώριση αίτησης για την έκδοση διαταγμάτων certiorari και prohibition με στόχο την ακύρωση του διατάγματος του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας στην Αγωγή Αρ. 15 11814/91 ημερ. 30.12.1991.

Γ. Πελαγίας, για τους αιτητές.

Cur. adv. vult.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ Δ. ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Την 30 Δεκεμβρίου 1991, δικαστής του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας ενέκρινε ex parte αίτηση των εναγόντων και εξέδωσε παρεμπίπτον διάταγμα με το οποίο εμποδίζονταν "η εναγόμενη εταιρεία και/ή οι διευθυντές και/ή η γραμματέα και/ή οι εκπρόσωποι της από του να αλλοιώσουν το διαχειριστικό STATUS QUO της εταιρείας και τον σημερινό τρόπο λειτουργίας και από του να συγκροτήσουν την ετήσια Γενική Συνέλευση που έχει συγκαληθεί για την 3.1.92 και ή οποιαδήποτε άλλη ετήσια Γενική Συνέλευση".

Με το διάταγμα ορίστηκε η 10 Ιανουαρίου 1992 ως η 30 ημέρα κατά την οποία οι καθ' ων το διάταγμα θα μπορού-

σαν να εμφανιστούν ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου για να δείξουν λόγο για τον οποίο το διάταγμα δε θα έπρεπε να εξακολουθήσει να ισχύει. Εκείνη την ημέρα θα μπορούσαν να ανασπυγθούν όλα τα σχετικά επιχειρήματα. Στη συνέχεια, αν αποφαιζόταν η διατήρηση της ισχύος του διατάγματος, θα υπήρχε η δυνατότητα άσκησης έφεσης. Την παραμονή της ημέρας κατά την οποία θα ακουόταν το θέμα ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου και ενώ δεν παρέλειψε η εναγόμενη εταιρεία να καταχωρίσει την ένστασή της, υποβλήθηκε η παρούσα αίτηση. Ζητείται άδεια για την καταχώριση αίτησης για την έκδοση διαταγμάτων certiorari και prohibition με στόχο την ακύρωση του παρεμπόδιοντος διατάγματος και, όπως αναφέρεται στην αίτηση, την παρεμπόδιση του Επαρχιακού Δικαστηρίου "από του να συνεχίσει με το ρηθέν προσωρινό Διάταγμα". Η καταχώριση της αίτησης είχε ως αποτέλεσμα τη διακοπή του μηχανισμού που τροχοδρομήθηκε για την ακρόαση του ζητήματος ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου προκειμένου να παρεμβληθεί η κρίση του Ανωτάτου Δικαστηρίου πάνω στο ίδιο θέμα.

Η αίτηση για την έκδοση του παρεμπόδιοντος διατάγματος καταχωρίστηκε την ημέρα της καταχώρισης του κλητηρίου εντάλματος. Το κλητήριο ένταλμα είναι γενικά οπισθογραφημένο. Εξειδικεύονται σ' αυτό τρεις αξιώσεις. Με την πρώτη, επιδιώκεται η παρεμπόδιση σύγκλησης δήθεν, όπως ονομάζεται, ετήσιας γενικής συνέλευσης της εναγόμενης εταιρείας. Με τη δεύτερη, επιζητείται η έκδοση διατάγματος που να απαγορεύει στην εναγόμενη εταιρεία και στους διευθυντές, εκπροσώπους ή μετόχους της από του να παύσουν ή εκδιώξουν τον ενάγοντα 1 από το αξίωμα του ως διευθυντή και /η διαχειριστή της εναγομένης εταιρείας. Με την τρίτη διεκδικούνται αποζημιώσεις για δόλο και/ή απάτη και/ή για για παράβαση συμφωνίας.

Υποβάλλει η αιτήτρια εταιρεία ότι δικαιολογείται η παραχώρηση της άδειας που ζητά γιατί δεν συνυπήρχαν οι προϋποθέσεις του άρθρου 32 του περι Δικαστηριων Νόμου του 1960 (Ν. 14/60) και επομένως το Επαρχιακό Δικαστήριο δεν είχε εξουσία για την έκδοση του παρεμπό-

πτοντος διατάγματος. Υποστήριξε ο δικηγόρος της εναγόμενης εταιρείας πως το Επαρχιακό Δικαστήριο κακώς θεώρησε ότι υπάρχει σοβαρό ζήτημα για εκδίκαση και πιθανότητα επιτυχίας και εσφαλμένα έκρινε πως θα ήταν δύσκολο ή αδύνατο να απονεμηθεί πλήρης δικαιοσύνη σε μεταγενέστερο στάδιο στην περίπτωση που δεν θα εκδιδόταν το διάταγμα. Εισηγήθηκε τελικά πως, όπως και να είχαν τα πράγματα, η διακριτική εξουσία του Δικαστηρίου ασκήθηκε λανθασμένα έχοντας υπόψη τις επιπτώσεις του διατάγματος πάνω στις δραστηριότητες της εταιρείας.

Έχουν τεθεί ενώπιον μου η ένορκη δήλωση του πρώτου από τους ενάγοντες που συνόδευσε την αίτηση για την έκδοση του παρεμπόπτοντος διατάγματος, και βέβαια το ίδιο το πρακτικό του Δικαστηρίου και το διάταγμα όπως συντάχθηκε. Η παρούσα αίτηση συνοδεύεται από ένορκη δήλωση υπογραμμένη από τον ένα εκ των διευθυντών της αιτήτριας εταιρείας στην οποία επισυνάφθησαν έγγραφα σχετικά με κατ' ισχυρισμό μεταβίβαση μετοχών της εταιρείας. Η σύγκριση του περιεχομένου των δυο ενόρκων δηλώσεων αποκαλύπτει μεγάλες διαφορές ως προς τα πραγματικά γεγονότα που οι διάδικοι θεωρούν ουσιώδη για την υπόθεση, και κυρίως ως προς το ποιος κατείχε νόμιμα το 50% των μετοχών της εταιρείας.

Η τύχη της αίτησης μπορεί να κριθεί με αναφορά στην ίδια τη φύση του ελέγχου που ασκείται από το Ανώτατο Δικαστήριο κατά την ενάσκηση της σχετικής του εξουσίας. Δε θα εμπλακώ, επομένως, στις λεπτομέρειες των αντικρουόμενων ισχυρισμών των διαδίκων. Αυτό, ανεξάρτητα από το ότι δεν έχει καν τεθεί ενώπιον μου το σύνολο των στοιχείων που τέθηκαν ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου. Όπως προκύπτει από το περιεχόμενο της ένορκης δήλωσης του πρώτου ενάγοντα, είχε επισυναφθεί σ' αυτή αριθμός εγγράφων ως αναπόσπαστο μέρος της πραγματικής κατάστασης που δικαιολογούσε, σύμφωνα με τον ισχυρισμό του, την έκδοση του παρεμπόπτοντος διατάγματος. Αυτά τα έγγραφα δεν έχουν τεθεί ενώπιον μου και η αντίληψη που θα μπορούσε να σχηματισθεί δε θα μπορούσε παρά να ήταν ελλιπής.

Μπορεί να ακυρωθεί απόφαση κατώτερου Δικαστηρίου με διάταγμα certiorari ή ακόμα να εκδοθεί διάταγμα prohibition όταν η έκδοσή του συναρτάται προς το πρώτο στις περιπτώσεις που καταφαίνεται υπέρβαση ή έλλειψη δικαιοδοσίας, νομικό σφάλμα εμφανές στο πρακτικό, προκατάληψη ή συμφέρον, ή απόσπαση της απόφασης με απάτη ή ψευδορκία. (Βλ. μεταξύ άλλων, *The Attorney-General v. Panayiotis Christou*, 1962 CLR 129).

Δεν έχει τεθεί θέμα έλλειψης η υπέρβασης δικαιοδοσίας με οποιαδήποτε μορφή. Δεν υποστηρίχθηκε ότι η έκδοση διατάγματος όπως αυτό που εκδόθηκε ήταν έξω από τα δικαιοδοτικά πλαίσια του άρθρου 32. Σύμφωνα με τη θέση της αιτήτριας εταιρείας, ενώ το Επαρχιακό Δικαστήριο είχε την εξουσία για την έκδοση διατάγματος τέτοιας φύσης, η έκδοσή του στην παρούσα υπόθεση ήταν νομικά εσφαλμένη ή όπως σημείωσα και πιο πριν, το αποτέλεσμα εσφαλμένης άσκησης της διακριτικής εξουσίας του Επαρχιακού Δικαστηρίου.

Αρχικά, ο δικηγόρος της αιτήτριας εταιρείας υποστήριξε πως παρεμπόδιον διάταγμα όπως αυτό που εκδόθηκε θα μπορούσε να εκδοθεί μόνο από Πλήρες Επαρχιακό Δικαστήριο και έθεσε, επομένως, θέμα δικαιοδοσίας. Ορθά, όμως, κατά την ακρόαση της αίτησης, εγκατέλειψε αυτή τη θέση έχοντας υπόψη τις πρόνοιες του άρθρου 22(3)(β) του Νόμου 14/60. Σύμφωνα με αυτό, δικαστής μόνος, ανεξάρτητα από το ποσό που αμφισβητείται ή την αξία της επιδίκης διαφοράς, έχει εξουσία "να εκδίδει οιονδήποτε διάταγμα εν οιαδήποτε αγωγή, μή διαγιγνώσκον την ουσίαν της αγωγής".

Προκύπτει ότι, στην ουσία, επιδιώκεται επανεξέταση του υλικού που τέθηκε ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου που και αυτό, όπως σημείωσα, δεν είναι συμπληρωμένο προκειμένου να ελεγχθεί η ορθότητα της κρίσης του ως προς την συνύπαρξη των προϋποθέσεων που θέτει το άρθρο 32 και, στη συνέχεια, ο τρόπος με τον οποίο ασκήθηκε η διακριτική εξουσία του Δικαστηρίου. Κρίνοντας μάλιστα από το γεγονός της συμπεριλήψης στους λόγους

για τους οποίους επιδιώκεται η ακύρωση του παρεμπόπτοντος διατάγματος και των ισχυρισμών του συμβούλου της αιτήτριας εταιρείας που δίνουν διαφορετική εικόνα ως προς τα γεγονότα, θα έλεγα ότι η αίτηση στοχεύει και στην
 5 πρωτογενή ανάμειξη του Ανωτάτου Δικαστηρίου στο ζήτημα του κατα πόσο δικαιολογείται ή όχι η έκδοση παρεμπόπτοντος διατάγματος.

Όμως, αντικείμενο της διαδικασίας για την έκδοση διατάγματος certiorari δεν είναι ο έλεγχος της ορθότητας
 10 μιας απόφασης αλλά της νομιμότητάς της. Δε τίθεται ζήτημα αντικατάστασης της άποψης που διαμόρφωσε το κατώτερο Δικαστήριο αναφορικά με ζήτημα που αποφάσισε στα πλαίσια της δικαιοδοσίας του με εκείνη του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Οπως χαρακτηριστικά λέχθηκε, δεν εκδίδεται διάταγμα certiorari ως μανδύας μεταμφιεσμένης
 15 έφεσης. Δεν μπορεί να χρησιμοποιείται η διαδικασία για την έκδοση διατάγματος certiorari προκειμένου να γίνει επανακρόαση του ζητήματος που εγέρθηκε. (Βλ. *Rex v. Northumberland Compensation Appeal Tribunal The Ex parte Shaw* (1952) 1 K.B. 338(C.A.), *The Attorney-General v. Panayiotis Christou* (ανωτέρω) Αναφορικά με την αίτηση του Graham Hartman, Αίτηση 112/90 της 19.7.90, Αναφορικά με την αίτηση του Chr. Karaolis Developments Ltd Αίτηση 149/90 της 28 Νοεμβρίου 1990, Βαζι 5η έκδοση,
 20 Τόμος 3, σελ. 583 και 659.) Δεν είναι ακόμα επιτρεπτό να εκδίδεται διάταγμα certiorari προκειμένου να υπαγορευθεί σε Δικαστήριο ο τρόπος με τον οποίο θα πρέπει να αποφασιστεί ζήτημα που εμπίπτει στη δικαιοδοσία του ή ακόμα ο τρόπος με τον οποίο θα ασκήσει τη διακριτική
 30 του εξουσία. (Βλ. *In Re Andreas Constantinou* (1983) 1(A) CLR 410, *In Re Aeropoulos and others* (1988) 1 CLR 302, *Αφρικάννα Δισκοθήκη Λτδ*, (1991) 1 Α.Α.Δ. 901.

Για τους πιο πάνω λόγους, δεν έχω ικανοποιηθεί ότι θεμελιώθηκε εκ πρώτης όψεως υπόθεση έτσι που να δικαιολογείται η παραχώρηση της άδειας που ζητήθηκε. Ισως
 35 όμως θα πρέπει να επαναλάβω πως τίποτε από όσα έχω αναφέρει άπτεται της ουσίας των επιχειρημάτων της αιτή-

τριας εταιρείας τα οποία και θα πρέπει να απασχολήσουν το Επαρχιακό Δικαστήριο κατά τη συζήτηση του κατά πόσο θα πρέπει ή όχι να παραμείνει σε ισχύ το παρεμπύπτον διάταγμα που εκδόθηκε.

Πριν τελειώσω, οφείλω να υπενθυμίσω πως, όπως έχει 5 νομολογηθεί, η αποκάλυψη εκ πρώτης όψεως υπόθεσης ή συζητήσιμου θέματος, δεν είναι το μόνο κριτήριο με βάση το οποίο το Ανώτατο Δικαστήριο αποφασίζει αν θα δοθεί ή όχι άδεια για την καταχώριση αίτησης για την έκδοση 10 προνομακίων διαταγμάτων όπως αυτά που επιδιώχθηκαν στην παρούσα υπόθεση. Στην υπόθεση *Ανθίμου* (1991) 1 Α.Α.Δ. 41, σελ. 48, έχει τονιστεί ότι "όπου προβλέπεται 15 άλλο ένδικο μέσο, και ειδικά, διαδικασία έφεσης, το Ανώτατο Δικαστήριο σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις, κάτω από εξαιρετικές περιστάσεις, δίδει άδεια". Στην υπόθεση εκείνη, κρίθηκε πως δεν είχε στοιχειοθετηθεί εκ πρώτης όψεως 20 υπόθεση προκειμένου να δοθεί άδεια για την καταχώριση αίτησης για την ακύρωση μέρους παρεμπύπτοντος διατάγματος που εκδόθηκε από Επαρχιακό Δικαστήριο. Τονίστηκε, όμως, ταυτόχρονα πως και στην περίπτωση που θα 25 είχε στοιχειοθετηθεί εκ πρώτης όψεως υπόθεση, δε θα έπρεπε να δοθεί άδεια γιατί δεν είχε ικανοποιηθεί η προϋπόθεση της απόδειξης εξαιρετικών περιστάσεων που θα δικαιολογούσαν την παράλειψη εξάντλησης του δικονομικού μέτρου της ένστασης και ακρόασης ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου και στη συνέχεια του ένδικου μέσου της έφεσης. Οι παρατηρήσεις αυτές, ισχύουν και στη παρούσα περίπτωση.

Για τους πιο πάνω λόγους, η αίτηση απορρίπτεται.

Η αίτηση απορρίπτεται.